

страдаше отъ болезненния идеализмъ на срѣдата, дѣто бѣ живѣлъ до сега. За да се отрѣзви, стигаше да постои нѣколко врѣме въ България.

— И що значтъ, кажете ми, продължи студентътъ, ония громки думи: цѣломъдріе, бракъ, съпружеска вѣрностъ, свети майчини обязанности и други нелѣпости? Просто експлоатация на слабостта на жената!

— Гаче го четете отъ книга! пришушна си попътъ.

— Господинъ Кандовъ, възрази Нетковичъ, — всѣки разбранъ човѣкъ съчувствува на идеитѣ, които исказахте въ началото. Но вий правите вратоломенъ скокъ и падате въ една безумна крайностъ... Вий отхвърляте законитѣ — не на мъжа вече — но на природата; вий подравяте вѣчнитѣ основи, на които стои човѣшкото общество... Какво ще стане въ свѣта, ако унищожимъ брака, фамилията, майката и отнемемъ на жената високото ѝ призвание?

Тукъ дѣдо попъ разбра, и се намуси.

— Азъ искамъ еманципацията ѝ.

— Пардонъ, вий искате деградацията ѝ, обърна се Огняновъ.

— Господинъ Огняновъ, чели ли сте философитѣ, които сж писували по женския въпросъ? Съвѣтвамъ ви да ги четете...

— Кандовче! Кандовче! обърна се попътъ, — ами ти челъ ли си евангелието...

— Челъ съмъ... нѣкога.

— Ти знаешъ ли тамъ дѣто казва: **Жени, своимъ мѣжеми повинѣйтесѣ**? и по нататъкъ: **Сега ради оставитъ човѣккѣ отца своего и матеръ и прилепитсѣ къ женѣк своей?**

— Азъ се основавамъ само на здравата наука, дѣдо попе.

— Ами, че отъ Господьовата наука коя е по-здрава? подзе сърдито дѣдо попъ, — ти, Кандовче, тия протестански мисли да ги извадишъ изъ главата си, дѣдовата. Бракътъ